עין משפט נר מצוה

נז א מיי׳ פי״ח מהל׳ פסה״מ הלכה טו:
נח ב מיי׳ פ״ח מהל׳ טומאת אוכלין הל׳ ט ופ״ו מהל׳ אסורי מזבח הל׳ ח:
נט ג מיי׳ פ״ד מהל׳ מעה״ק הלכה יא:
ס ד מיי׳ פ״ו מהלכות מעה״ק הלכה ד:
סא ה מיי׳ פט״ו מהל׳ פסה״מ הלכה ד:
ו מיי׳ שם הלכה ה:

תורה אור השלם

1. וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף וְהַבָּשָׂר כָּל טָהוֹר יֹאכַל בָּשָׂר: ויקרא ז, יט
2. וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בָּשָׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ: ויקרא ז, כ
3. וְקִרְבּוֹ וּכְרָעָיו יִרְחַץ בַּמָּיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּל הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחוֹחַ לַיהוָה: ויקרא א, ט
4. וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת קָדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה: ויקרא כב, טו

מוסף רש״י

אחת לכלל. ההיא דאל הקדשים שכלל את הכל, ואחת מן השתים לפרט. ומדה זו נדרשת בתו״כ בתחלת הספר דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כו׳ כיצד והנפש אשר תאכל מבשר זבח השלמים וגו׳ והלא שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהם, מה שלמים מיוחדין קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח, יצאו קדשי בדק הבית שאין חייבין עליהן משום טומאה. וא״ת למה אין נידונים בכלל ופרט ואין בכלל אלא מה שבפרט, שלמים אין מידי אחרינא לא, משום דמרוחקין זה מזה בשני ענינים, וכך מפורש במנחות בפרק כל המנחות באות מצה דהיכא דפרט מרוחק מן הכלל נידון במדה זו ללמד על הכלל וכו׳. וא״ת מה בין זו למדת כלל ופרט וכלל שאתה דן כעין הפרט, הרבה יש, שמדת כעין הפרט באה להוסיף על הפרט בכלל אחרון דברים אחרים שאין כתובין בו וזו באה לגלות על הפרט ולא להוסיף עליו, ודברים רבים למדין במדה זו שאינן באין במדת כעין הפרט, כגון בהבערה שאנו אומרים לחלק יצאתה ובמדה זו היא באה הבערה בכלל היתה ולמה יצאה להקיש אליה ולגלות על כל הכלל שכשם שחייב על הבערה בפני עצמה כך חייב על כל אב מלאכה שבכלל בפני עצמו (שבועות ז.) **זוזא.** זוג (מגילה טז. ועי׳ עירובין לז.) **והבשר.** והבשר כל טהור יאכל וגו׳ וי״ו יתירה, לרבות עצים ולבונה של קודש לטומאה, וקאי אדלעיל והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והבשר (פסחים לה.). או: האי והבשר יתירה הוא דהא רישא דקרא בבשר משתעי: **לרבות עצים ולבונה.** לקבל טומאת אוכלין (חולין לו:). **דחיבת הקדש** מכשרתן לשויינהו אוכלא ואע״ג דלאו בני אכילה נינהו (לעיל לד. ובעי״ז חולין לג.). **הא דעצי** המערכה מקבלים טומאה מדרבנן היא משום חיבת הקדש וקרא אסמכתא בעלמא דהא עצים בעלמא לא מקבלי טומאה (מנחות כא. קב:) **לשם זבח.** לשם מה שהוקדש (לעיל ב:) **לשם זובח.** שצריך לשוחטו ע״מ שיתכפר בו בעליו ולא שיתכפר בו אחר (לעיל ד.) **לשם השם.** (לנחת רוח) להקב״ה שאמר (ונעשה רצונו) [והיה העולם]: **לשם אשים.** להקטירם, ולא לעשותם צלי על המזבח קרבוניי״ש בלע״ז: **לשם ריח.** לאפוקי איברים שצלאן והעלן דשוב אין בהן ריח: **לשם ניחוח.** לשם הנחת רוח להקב״ה שאמר ונעשה רצונו: **אף מי שלא היה בלבו.** לשמו אלא סתם ולא הזכיר אחד מאלה: **שהוא תנאי ב״ד.** שישחטו סתם ולא יזכירו בשחיטתן לשמו כדמפרש טעמא ואזיל אתנו ב״ד דלא לימא לשמן כו׳ (לעיל ב:) **כבבא.** כוויה בגחלים (סנהדרין ע.):

אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לדברים שאינן נאכלין ולרבי שמעון דאמר דברים שאין נאכלין אין חייבין עליהם משום טומאה לאיתויי מאי לאיתויי א חטאות הפנימיות ס״ד אמינא הואיל א) ואמר רבי שמעון כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול משום טומאה נמי לא ליחייב קמ״ל: ומי ר׳ שמעון מחייב את שדרכו לאכול כו׳: איתמר רבי יוחנן וריש לקיש רבי אלעזר ורבי יוסי ברבי חנינא חד מהאי זוזא [א] וחד מהאי זוזא חד אמר מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו [ב] מאי טעמא כיון דקרינא ביה 1 והבשר אשר יגע בכל טמא קרינן ביה 2 וטומאתו עליו רב טביומי מתני הכי רב כהנא מתני הכי [ג] חד מהאי זוזא וחד מהאי זוזא אסיפא חד אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו אמר רבא מסתברא כמ״ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל ב) והאמר מר והבשר ב לרבות עצים ולבונה לפוסלה [ד] בעלמא:

מתני׳ ג) לשם ששה דברים הזבח נזבח ג לשם זבח לשם זובח לשם השם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח והחטאת והאשם לשם חטא אמר רבי יוסי אף [ה] מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין שאין המחשבה הולכת ד) אלא אחר העובד:

גמ׳ אמר רב יהודה אמר רב 3 עולה ה) לשם עולה לאפוקי לשם שלמים דלא אשים [ו] לשם אשים לאפוקי כבבא [ז] דלא ריח לשם ריח לאפוקי אברים שצלאן והעלן דלא ו) דאמר רב יהודה אמר רב ד אברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח ניחוח ז) לשם הנחת רוח לה׳ לשם מי שאמר והיה העולם ח) אמר רב יהודה אמר רב ה חטאת ששחטה לשם עולה פסולה לשם חולין כשרה ט) אמר ר׳ אלעזר [ח] מ״ט דרב 4 ולא יחללו את קדשי בני ישראל ו קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים: מתיב רבה אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי ב״ד טעמא שלא היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול א״ל אביי דלמא לא היה [ט] כלל כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצה א״ר אלעזר [ח] חטאת ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה י) כדבעא מיניה שמואל מרב הונא

אחת לכלל ואחת לפרט. לדרוש דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו [י] יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא [יא] והנפש אשר תאכל בשר [מזבח השלמים] (ויקרא ז) והלא שלמים בכלל כל הקדשים היו [יב] ולמה יצאו להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח (בכלל כל הקדשים אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל וטומאתו עליו (שם כב) כל הקדשים בכלל): **לדברים שאינן נאכלין.** כגון עצים ולבונה שאינן ראויים לאכילה אם אכל מהם בטומאת הגוף חייב כרבנן דמתניתין: **ולר״ש.** דמתני׳: **חד מהאי זוזא.** אמרי חדא מילתא ואינך תרי חדא מילתא: **חד אמר.** חד מהאי זוזא אמר מחלוקת שנחלקו חכמים על רבי שמעון [יג] שחייב: **בטומאת בשר.** אם אכלן לעצים ולבונה טמאין לוקה משום לאו דוהבשר אשר יגע בכל טמא וגו׳ (ויקרא ז) דאמר מר (חולין דף לו:) והבשר יתירא לרבות עצים ולבונה: **אבל בטומאת הגוף.** והן טהורים דברי הכל אינו לוקה דלא איתרבו בה: הכי גרסינן **כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע וגו׳ קרינא ביה וטומאתו עליו ונכרתה.** כלומר כיון דבטומאת בשר אמרי רבנן לוקה אעצים ולבונה בטומאת הגוף נמי אית להו דלוקה דהא גבי הדדי כתיבי: **אסיפא.** אמילתיה דר״ש והכי אמרינן מחלוקת דרבי שמעון אדרבנן דלא לקי בטומאת הגוף דלא רבי רחמנא אבל בטומאת עצמן דרבינהו קרא דברי הכל לוקה: **כיון דלא קרינן בהו.** בעצים ולבונה לרבי שמעון וטומאתו עליו דטומאת הגוף לא קרינן בהו והבשר אשר יגע וגו׳: **לפסולה בעלמא.** ומעלה דרבנן היא [י] וקרא אסמכתא בעלמא הוא והכי אמרי׳ בפסחים (דף כד:) דאין לוקין עליו: **מתני׳ לשם זבח.** לאפוקי שנוי קדש כגון לשם זבח אחר: **לשם זובח.** לאפוקי שנוי בעלים. והא ילפינן להו מקראי בפ״ק (לעיל ד:): **לשם אשים לשם ריח.** בגמרא מפרש לאפוקי מאי ויליף לה מקרא: **לשם חטא.** לשם חטאו שהוא מביאו עליו: **אף מי שלא היה בלבו כו׳.** ששחט סתם כשר: **שהוא תנאי בית דין.** שישחט [יד] סתם כדאמרן בפ״ק (לעיל ב:) התנו בית דין דלא לימא לשמו דלמא אתי למימר שלא לשמו: **שאין המחשבה הולכת אלא אחר העובד.** הלכך אי הוה [טו] שלא לשמו אע״ג דבעלים אמרי לשמו לאו מידי הוא דלאו בדידהו תליא מילתא דכתיב המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ז): **גמ׳ עולה לשם עולה כו׳.** קרא קדריש עולה אשה ריח ניחוח לה׳ (ויקרא א). ואע״ג דלאו בשחיטה כתיב אשכחן ליה בשלמים גבי זביחה והקריב מזבח השלמים אשה לה׳ (שם ג) שתהא זביחה לשם שלמים לשם אשים לשם שם [טז] והאי דנקט הכא קרא דעולה משום דכתיבי כולהו גביה וגבי שלמים לא כתיב בההוא קרא לריח [יז] ניחוח: **לאפוקי כבבא.** ע״מ לעשותו חתיכות לצליות בגחלים קרבונייא״ש בלע״ז ודוגמתו בעירובין (דף כט:) ונייתי הוגנא [יח] דערבתא וכביב וניכול [יט]: **אין בהם משום ריח.** דכיון דצלאן תחילה חוץ למערכה תו לא מסקי ריחא: **הנחת רוח.** נחת רוח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ונעשה רצונו ל): **ולא יחללו.** אין דבר אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו [כ] קדשים מחללין קדשים כדנפקא לן (לעיל ה.) דמחשבה שלא לשמו מתחללים מושחט אותה לחטאת [ויקרא ד]: **טעמא דלא היה בלבו כלל.** ששחטו סתם וממילא קרב לשמו: **הא לשם חולין כשר ואינו מרצה.** וכי אמר רב נמי כשרה ואינה מרצה קאמר: **לשם חולין.** שיודע שהיא חטאת ושחט לשם חולין כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: **משום חולין.** כסבור שהם [כא] חולין פסולה דהיינו מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים: למתעסק

אחת לכלל ואחת לפרט. לאו כלל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן אלא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא כדדרשינן עלה [כב] בפ״ק דיבמות (דף ז.) ומרבינן כל קדשי מזבח וממעטינן קדשי בדק הבית וא״ת קדשי בדק הבית נמי [כג] תיפוק לי מיקרב מ) דדרשי׳ [כד] בכשר ליקרב וי״ל דהוה אמינא כי בעינן כשר ליקרב הני מילי בקדשי מזבח וא״ת הא דאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כה:) כל טהור יאכל בשר הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה כו׳ למעוטי בשר לפני זריקה תיפוק ליה מיקרב דדרשינן לעיל בכשר ליקרב הא כילד יש לו מתירין משיקרבו מתירין כו׳ וי״ל דאיצטריך דאי כתב רחמנא כל טהור ולא כתב יקרב הוה אמינא דקודם זריקה חשיב ניתר לטהורים כיון דיכול לזרוק לכתחילה ולא הוה ממעטי׳ אלא טמא לפני זריקה [כה] ויוצא ועוד איצטריך יקרב לאין לו מתירין משיקדש בכלי ואי כתב רחמנא יקרב ולא כתב כל טהור הוה אמינא אפילו פיגולין ונותרות ולא הוה אמינא מזבח השלמים מיעוט אי לאו קרא דניתר לטהורים: **אבל בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה.** וא״ת והא [כו] אמרינן לעיל שלש כריתות בשלמים חד לדברים שאינן נאכלין [כז] לכל הפחות תפשוט דר׳ יוחנן דאמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ועוד תניא [כח] במעילה (דף י.) גבי לבונה וחייבים עליה משום פיגול [כט] ונותר וטמא וי״ל דדוקא מלקות קאמר דאינו לוקה דלא איתרבו אלא לענין כרת ומיהו לא משמע הכי מדקאמר כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע קרינן ביה וטומאתו עליו משמע דאיירי נמי לענין כרת:

מחלוקת בטומאת בשר. הך פלוגתא דהכא בין לישנא קמא בין לישנא בתרא לא שייכא לפלוגתא דרבי יוחנן ור״ל דטמא שאכל בשר קדש לפני זריקה בפ׳ כל הפסולין (לעיל דף לד.) ובין לאביי ובין לרבא דהתם יש ליישב. וק״ל:

מסורת הש״ס

א) לעיל מג. [וש״נ], ב) חולין לו: וש״נ, ג) לעיל ב:, ד) חולין לח:, ה) ת״כ ויקרא נדבה סוף פ״ו וסופ״ז וספ״ט, ו) מנחות כה., ז) עי׳ ספרי קורח קיח. פנחס קמג, ח) לעיל ג., ט) שם:, י) ירוש׳ קידושין פ״א ה״ה, כ) יבמות ז. כריתות ב., ל) עי׳ ספרי פנחס שם, מ) לעיל מה:

לעזי רש״י

קרבוניא״ש קרבונידי״ש. חתיכות בשר צלויות על פחמים.

שינויי נוסחאות

א] צ״ל זווא (ש״מ). וכן בכל העמוד. וכ״ה ברש״י ד״ו. ובכי״ל זוא. (ופירושו זוגות כדאיתא בשבת קכט ע״ב). והריעב״ץ גרס כלפנינו זוזא, ופי׳ דהוא כמו זוגא דז׳ וג׳ מתחלפים. וברש״י כי״פ זוגא: ב] בש״מ וכתה״י נוסף אמר רבא מסתברא כמ״ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו. וכדלקמן: ג] תיבת הכי נמחק (ש״מ): ד] צ״ל לפסולא (*ש״מ): ה] צ״ל שמעתי שאף מי (ש״מ): ו] צ״ל אשה וכ״ה בכל כתה״י: ז] יש גורסים גבבא (רמב״ן עה״ת, ועי׳ ליקוטים): ח] צ״ל רב אלעאי (ש״מ): ט] היה בלבו (*ש״מ): י] עצמו בלבד יצא (כי״י): יא] צ״ל כיצד והנפש (*ש״מ): יב] היו, אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל [לה׳ (ש״מ)] וטומאתו עליו כל הקדשים בכלל, ולמה יצאו וכו׳ כצ״ל (ומה שבסוגריים להלן נמחק). ועי׳ כריתות ג ע״א ויבמות ז ע״א (צ״ק): יג] צ״ל לומר שחייב (ש״מ): יד] שישחוט (ש״מ): טו] הוה אמר (*ש״מ): טז] צ״ל השם (ש״מ): יז] צ״ל ריח (*ש״מ): יח] שם איתא סוגייני (גליון. ובעי״ז בש״מ וכתה״י): יט] בש״מ נוסף כאן דיבור: דלא. כלומר שצריך שיניחנו במזבח עד שיצלאנו האש לגמרי ולא יורידנו משנצלה מעט: כ] מחללן (שמכ״י): כא] צ״ל שהיא (*ש״מ): כב] תיבת עלה נמחק (שמכ״י): כג] תיבת נמי נמחק (שמכ״י): כד] כדדרשינן לעיל בהוכשר כצ״ל. וכן להלן הוכשר ליקרב כו׳ בהוכשר ליקרב (ש״מ): כה] גי׳ צ״ק או לן ויוצא, להכי איצטריך יקרב ליש לו מתירין משיקרבו מתירין ועוד איצטריך וכו׳: כו] צ״ל והאמר ריו״ח לעיל (רש״ש): כז] נאכלין וטומאת הגוף הוא לכל הפחות תפשוט דר׳ יוחנן הוא דאמר כו׳ (ש״מ): כח] צ״ל תנן (ח״נ): כט] תיבת פיגול נמחק (ח״נ). ועי׳ מלא״ט:

ליקוטים

לשם ששה דברים הזבח נזבח. דעת תוספות במכילתין שבכל ארבע עבודות צריך כוונת ששה דברים, וכן בשעת הקטרה צריך כוונה חוץ מכוונת הזובח דלא שייך בהקטרה. ובדיעבד אם כיון בד׳ עבודות שלא לשם השם ושלא לשם אישים כו׳ כשר, דכל הנהו כוונות אינן אלא למצוה ע״ש. אבל הרמב״ם העתיק רק דבשעת זביחה צריך אלו הו׳ כוונות ע״ש (תורעק״א): לשם השם. בפירוש לשם השם לא בא שום דבר מבואר לא בגמ׳ ולא בפירש״י. וז״ל הרמב״ם סוף פ״ד דמעה״ק, לשם הזבח, ולשם הזובח, ושהזובח להקב״ה, ושיקטירו לאישים, ושהקטרתו לריח בלבד, ושריח זה נחת רוח לפני השם, עכ״ל. ויש לפרש לשם השם כדאיתא בזהר דלא לימא איניש קרבנא לאלקי״ם אלא להוי״ה שם ברור (חסדי דוד. ועע״ש באורך ביאור): אשה לשם אשים. כשישחטנו יהא שוחט לשם האש. וכל אשה לשם אש. לשון רש״י. ולא פירש הרב מהו לשם האש. ובגמרא אמרו לאפוקי כבבא דלא, ופירשו בו שישחטנו על מנת להעלותו על גבי אש בוערת במערכה, לא להעלות על גבי גחלים עוממות שמתכבות והולכות. ולי נראה שצריך לכוין שתאכלו האש לגמרי, לא שיצלה שם מעט. והוא מלשונם בבן סורר ומורה בבשר כיבא דאכלי גנבי, ובמסכת ערובין ונכביב וניכול. ויש שגורסין שם לאפוקי גבבא דלא, שיתכוין להעלותו על גבי אש של עצים כדכתיב על העצים אשר על האש, ולא יחשוב להעלותו על גבי אש של קש ושל גבבא כענין ששנינו כירה שהסיקוה בקש ובגבבא (רמב״ן עה״ת ויקרא א, ט): ריח ניחוח לשם הנחת רוח. כלומר שיתכוון בזה שיעלה אותו הריח שמעלה האש לנחת רוח להקב״ה שאמר ונעשה רצונו כמ״ש בתורת כהנים (תשב״ץ ח״ג סי׳ לז):

שיטה מקובצת

[**אחת לכלל ואחת לפרט.** לאו כלל ופרט ממש] דהא הפרט בשלמים כתיב וכלל בפרשת אמור וא״כ הוי פרט וכלל ואיתרבי כל מילי אלא כיון דמרוחקים זה מזה הן אין דנין אותו בפרט וכלל אלא דרשינן כדבר שהיה [בכלל ויצא מן הכלל, ללמד על הכלל כולו יצא] כדדרשינן בפ״ק דיבמות (דף ז.) שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו לומר לך מה שלמים קדשי מזבח אף כל קדשי כו׳. וא״ת למה לי למעוטי קדשי בדה״ב תיפוק לי מדכתיב כל איש אשר יקרב דדרשינן לעיל (דף מה:) בהוכשר ליקרב [וי״ל דהוה אמינא כי בעינן] הוכשר ליקרב ה״מ בקדשי מזבח. וכן הא דדרשינן לעיל דאינו ניתר לטהורים (אינו) [אין] חייבין עליו משום טומאה. והר״י יעקב מקינון פי׳ דהא דקים לן לעיל (דכשר) [דאשר] יקרב בהוכשר ליקרב קאמר ולא בנוגע ממש היינו מכח האי פרט דשלמים שיצא מן הכלל ללמד כו׳ ובשלמים כתיב בהדיא אכילה, ומינייהו שמעינן דבכלל הקדשים נמי לא מיחייב אלא דוקא באכילה והלכך ע״כ אשר יקרב לאו בנוגע קאמר. אבל בקונטרס פי׳ משום דבההוא ענינא כתיב אכילה דחק את עצמו מאד דההוא במעשר כתיב דסגי להו בטבילה בלא הערב שמש ושמא הקונטרס ר״ל דגילוי מילתא היא (לשון מהר״פ): **משום טומאה נמי לא ליחייב.** וקשה דמשמע דהא בהא תליא והרי מנחת נסכים וכו׳ דאין חייב (עליו) [עליהן] משום פיגול וחייב עליו משום טומאה. לכך נראה (דפריך) [דה״פ] משום דאמר שלמים יצא מן הכלל ללמד על הכלל וקס״ד דכי היכי דלר״ש דריש משלמים דלגבי פיגול דוקא בדבר שהוא על מזבח החיצון כשלמים חייבין עליו משום פיגול ה״נ נימא דר״ש דריש משלמים דגבי טומאה דוקא דבר שהוא על מזבח החיצון כשלמים חייבין עליו משום טומאה קמ״ל (מהר״פ ד״ל): **ולבונה לפסולא בעלמא.** פ״ה ומעלה דרבנן הוא וקרא אסמכתא בעלמא הוא. וקשה דבחולין מוכח דעושה שני ואם כן דאורייתא הוא, וי״ל לפסולה בעלמא ולא ללקות עליו ולעולם דאורייתא הוא (מהר״פ ד״ל): **דילמא לא היה בלבו כלל כשר ומרצה.** תימה מנ״ל למידק הכי הא איכא מחשבות כמו לשם ריח ניחוח דלא מצינו למידק הכי הא לשם חולין אינו מרצה, דפשיטא דמחשבת חולין לא פסלה באימורין דהכן עצמן שלא הקטירו לאימורין כשר, וי״ל דמ״מ משמע ליה מדנקט [illegible]

[illegible]

לענין מלקות דבבשר ליכא [כרת], וה״ק כיון דקרינא ביה והבשר [אשר יגע בכל טמא] לא יאכל להתחייב במלקות (לשון הר״פ):